உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவமுந் தமிழுந் தழைத்தினி தோங்குக.

சிவநேசன்.

செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு.

ஆண்டு எ	பலவான்குடி—ஸ்ரீமுக—புரட்டாதி	திங்கள் உ.

உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி
அடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன்
அடியார் நடுவு ளிருக்கும்அரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

விடுதல் பற்றுதல்.

இவ் விருமொழித் தொடர், உலக வழக்கி லுளதாயினும், சாதாரண காரியத்தி லுங்கூட விடுதல் பற்றுதலில்லாதவன், விடக் கட்டத் தெரியாதவன் என்றெல்லாம் வழங்குகின்றனராயினும், அவற்றின் உண்மைக் கருத்தை நுணித்து ஆராயும் திறனுடையார் ஒருசிலரே யாகலாம். ஸ்தூலமாகப் பொருள் கொள்ளுமிடத்துத் தீதினை விடுத்து நன்மையைப் பற்றிக்கோடல் வேண்டுமென்பதே யாவரும் ஒப்ப முடிந்ததாகும். யாரா மொருவர்க்கு எது எது தீதென்று தெரிகிறதோ, அதை அதை விட்டு விலகுதல் விடுதலாகும். இதனைத் திருவள்ளுவதேவர்,

"யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்"

எனக் கூறியிருத்தல்கொண்டு தெளியலாம்.

தேகாத்மபுத்தியுடைய மக்களோ இளமை தொடுத்து உலகப் பொருளிலே அவாவி, அவ் வொவ்வொன்றையும் பற்றி நின்று, அவற்றில் இன்ப முளதாகக் கருதி பன்னெடுங்காலம் அவமே கழித்தும், பேராபத்துக்கிடையே ஒரு சிறு துளி போன்றுள்ள சிறிய இன்பத்தைத்தானே பெரிய இன்பமென மயங்கி, ஆன்ம உணர்ச்சி யற்றவராய், துன்பங் கலவாத இன்பத்தின் தன்மை—

அதனை அடையும் வழி ஆகியவைகளை அறிந்து அடைந்து அநுபவிக்கும் வழி தெரியாமல் அகக் குருடராய்ப் பொய்யுலக வாழ்வையே மெய்யெனக்கொண்டு விடாது பற்றி நின்று அல்லலுறுட்படுவர்.

ஆன்ம வுணர்ச்சி யுள்ள மகான்களோ,

தன்னை யுணர்ந்திடு தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சை யவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே.

என்னும் திருமூலதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருமந்திரத்தின் பொருளுணர்ந்து தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் ஓர்ந்து உண்டதே யுண்டு உடுத்ததே யுடுத்து அடுத்தடுத்து உரைத்ததே யுரைத்து கண்டதே கண்டு கேட்டதே கேட்டு தம் வாணாளை வீணாகக் கழிக்காது, இறந்தொழியும் சிறிய இம் மாயவாழ்க்கையைத் தீதெனை விடுத்து, இறவாத இன்ப வாழ்க்கையைப் பெறும் நெறிமுறை தெரிந்து தனக் குவமையில்லாத தலைவனது திருத்தாள்களையே துணையாகப் பற்றி மனக்கவலையற்று மாட்சிமிக்க நல்வாழ்வைப் பெறுவர்.

மனத்தைப் பண்படுத்தி ஆன்ம நாயகனாகிய இறைவ னுறைதற்கு இடமாகத் தூய்மை செய்து, அம் மனத்தினிடத்து அன்பினால் இறைவரை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு இன்பவாழ்வு பெறுபவர்களே மனிதராக, மனிதப்பிறவியினால் பெரும் பேறு பெற்றவர்களாக ஆவார்கள்.

இவ் வுலகவாழ்க்கையில் காதலன் காதலி யிருவரும் மனமொன்றி யுடலொன்றி யின்பம் நுகருமாறுபோல, ஆன்மாவும் தன்னை மறந்து ஆன்ம நாயகனாகிய தலைவன் வசப்பட்டு அவனைக் கலந்து அநுபவிக்கும் நெறியையே பற்ற வேண்டியதாகும்.

விடவேண்டியதாகிய விடய வாதனைகளை விட்டு, பற்ற வேண்டியதாகிய இறைவன் பாதங்களைப் பற்றவேண்டுமென்பதே முடிந்த முடிபாகையால், இம் முறையைப் பல்லூழிகாலம் பயின்று, பரமன் திருவருளால் நல்லறிவு வரப்பெற்று, உற்றவரும் உறுதுணையும் அவரேயாகப் பற்றி வாழ்வோமாக!

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

திருவள்ளுவர்.

ஆலயவழிபாடு.

உலக வாழ்க்கையிற் கிடந்துழலும் மக்கள் உய்யும் பொருட்டே, மேலோர்களால் ஆலய வழிபாடு நிலை நிறுத்தலாயிற்று. ஆலயவழிபாட்டினால் நிலையாதலையும் நெஞ்சம் நிலைபெறும். செயற்கருஞ் செயல்கள் பல செய்யினும், சிந்தையை யடக்கியே சும்மாயிருக்கின்ற திறமரிது எனத் தாயுமானார் சாற்றினார். ஆதலால், மனம் பாசத்திற் பதியாது, பதியின்பாற் பதியும்படி அன்பிற்றோய்வதற்கு ஆலயவழிபாடே சிறந்ததாகும். ஆலயஞ் செல்ல எண்ணும்போதும், செல்லும்போதும், வழிபாடு செய்யும்போதும் கடவுள் நினைவே குடிகொள்ளுகிறது. மனம் பிறநெறியிற் செல்லாது காத்தற் பொருட்டே ஆலய வழிபாடும், அவ்வழிபாடு புரியுங்கால் மேற்கொள்ள வேண்டிய வரையறைகளும் வகுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவைகள் சிரவணம் மனனம் தியானம் செபம் தோத்திரம் ஆதியனவாகும். தெய்வபரமாக இம் முறையில் மனம் ஈடுபடுதலாலேயே ஒன்றி நிலைபெறும்.

"நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதீ யென்றும்
ஆரூரா! என்றென்றே அலறா நில்லே."

எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கட்டளையிட் டருளிய தேவாரத் திருவாக்கின்படி நெஞ்சம் நிலைபெறுதற்கு நித்தலும் எம்பிரான் ஆலயஞ் சென்று வழிபாடு புரிதலே சாலச் சிறந்ததென்பது ஒருதலை.

ஆலய வழிபாட்டின் பயனாகத் தெய்வசிந்தனை சிறந்து, எவ்விடத்தும் காண்பன கேட்பனவாகிய வெல்லாம் திருவருள் மயமாகவே கண்டு கேட்டு இன்புறுதற்கு ஏதுவாகின்றது.

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி

நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாறே.

என்றாங்கு எல்லாஞ் சிவமயமாகக் கண்டு, சிவமே பொருளெனக் கொண்டு தெளியும் பெற்றியும் பெறலாகும்.

இவ் வாலய வழிபாட்டின் அருமை யறியாது வறிதே காலங் கழிப்பவர்கள்,

பேதைமை யென்னும் வித்திற் பிறந்துபின் வினைக ளென்னும்
வேதனை மரங்க ளேறி வேட்கைவேர் வீழ்த்து முற்றிக்
காத லுங் களிப்பு மென்னுங் கவடுவிட் டவலம் பூத்து
மாதுய ரிடும்பை காய்த்து மரணமே கனிந்து நிற்கும்.

என்னும் திருத்தக்க தேவர் திருவாக்குக்கு இலக்காவர்.

ஆலய வழிபாடே சாலச் சிறந்த தென்பதை,

ஆமா றுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமானின் திருக்கோயிற் றூகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானேன்.

என ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகையாரின் திருவாசகமும் பிறவும் வலியுறுத்தாநிற்கும்.

மானுடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக் காயம்
ஆனிடத் தைந்து மாடும் அரன்பணிக் காக வன்றே?

என்னும் திருவாக்கைப் பெருவாக்காகக் கொண்டு, ஆலயஞ் சூழ்ந்து அவன்பணி புரிந்து வழிபாடாற்றி ஆண்டவன் அருளைப் பெற்று பெறற்கரும் பெருவாழ்வு பெறுவோமாக!

'ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று'

(ஔவையார்.)

நாகாசல ஆலயநேசன்.

சிவநேசன் அறிவிப்பு.

நமது பத்திரிகையின் பழைய பிரதிகள் வேண்டுவோர், பிரதி ஒன்றுக்கு அணா மூன்று நேரிலும், அணா நான்கு தபால் மூலமும் தந்து பெறுவார்களாக!

அமைச்சர்.

உ

ருத்ரன் தாமஸ தேவதையா?

(பொன்னேரி பிரமஸ்ரீ தி. மா. ஸ்ரீநிவாசஐயங்கார் அவர்கள்.)

வேதம் 'ஸ்த்வோத் ரிக்தவ்யக்தாக் யாவரண சக்தி ராஸீத் | தத்ப்ரதிபிம்பம் யத்ததீச்வர சைதன்ய மாஸீத் | ......ஈசாதிஷ்டிதாவர சக்திதோ ரஜோத்ரிக்தா மஹதாக்யா விக்ஷேப சக்தி ராஸீத் | தத்ப்ரதிபிம்பிதம் | யத்தத் திரண்யகர்ப்ப சைதன்யமாஸீத் | ...... ஹிரண்யகர்ப்பாதிஷ்டித விக்ஷேப சக்திதஸ் தமோத்ரிக் தாஹங்காராபிதா ஸ்தூல சக்தி ராஸீத் | தத்ப்ரதி பிம்பிதம் யத்தத்விராட் சைதன்யமாஸீத் | ஸததபிமாநீ ஸ்பஷ்டவபுஸ் ஸர்வ ஸ்தூல பாலகோ விஷ்ணு: ப்ரதாந புருஷோபவதி |' (சத்துவாதிக்கிய முள்ள அவ்வியத்தமெனும் ஆவரண சக்தியிற் பிரதிபலித்த தெதுவோ, அஃது ஈசுரசைதன்யமாம்...........ஈசுர ஸ்வாதீனமாயிருக்கும் ஆவரண சக்தியினின்று ரஜோகுணப் பிரதான மகத்தெனும் விக்ஷேப சக்தி தோன்றிற்று. அதனிற் பிரதிபலித்ததெதுவோ அது ஹிரண்யகர்ப்ப சைதன்யமாம்........ இச் சைதன்ய ஹிரண்யகர்ப்ப னிடத்துள்ள விக்ஷேபசக்தியினின்று தமோகுணப் பிரதான அஹங்கார ஸ்தூலசக்தி யுண்டாயிற்று. அதனிற் பிரதிபலித்ததெதுவோ அது விராட் சைதன்யமாம். அஃது அவ்வஹங்காரத்திற்கு அபிமானியாகி வெளிப்படையான உடம்பினதாய்ச் சகல ஸ்தூலத்தையும் இரக்ஷிக்கும் பிரதான புருஷனெனும் விஷ்ணுவாகிறது) என்றுகூறி ருத்ரன் ஸாத்விகி, பிரமன் ராஜஸி, விஷ்ணு தாமஸி யென்றது. அப்படியே பிரமன் ராஜஸி, விஷ்ணு ஸாத்விகி, ருத்ரன் தாமஸி யென்னும் வேத வசனமும் உண்டு. வேதோபப்ருஹ்மணமாகிய ஸூதஸம்ஹிதை,

'எல்லா வற்றி னும்பிரம மென்னு மதியே விசேடமாம்
நல்லார் புகழு முருத்திரற்கு நகுமுள் ளேசத் துவகுணமும்
மல்லார் வெளியே தமோகுணமு மாயற் குள்ளே தமோகுணமும்
வில்லார்வெளிச்சத்துவகுணமுமுள்ளவென்பார்மெய்யுணர்ந்தோர்'

என்றுரைத்து அவ் விரண்டனையும் ஸமன்வயப்படுத்தினது. எப்படியெனில், ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் உள் என்றும் புறம் என்றும் இரண்டுநிலைகள் உள்ளன. உள்ளாவது அவ்வம்மூர்த்தியின் சொந்தநிலை. புறமாவது உத்யோகநிலை. உத்யோகநிலையில் விஷ்ணு ஸாத்வீகியும் ருத்ரன் தாமஸியுமாவராயினும், சொந்தநிலையில் விஷ்ணு தாமஸியும் ருத்ரன் ஸாத்வீகியுமே யாவர். பிரமன் இருநிலை

ளிலும் ராஜஸிதான். 'உள்ளும் புறமு மிராசதமே யுளது மலர்மேயவற்கு' என்பது காண்க. வைஷ்ணவராய்ப் பிறந்து சைவராய் மாறிய காளமேகனா ரென்னும் பிராமணோத்தமர் 'நெடுந்துயில்வஞ் சஞ்சோம்பு நீதிவழு பேரூண், கடுங்கோபம் பொய்ம்மறதி காமம்—உடலங், கரியநிறங் கள்ளங் கலந்திருத்த லாலே, யரிதா மதகுணத்த னாம்.', 'பொறைஞானம் வாய்மை பொறியடக்கன் மேன்மை, நிறைமோனம் வெண்மை நிறமே—பெறுஞ்சுத்த, சத்துவத்தின் மெய்ப்பொருளாய்த் தானே சுயம்பதனால், சத்வகுணன் சங்கரனே தான்.' என்றறைந்து ஸ்திதிநீங்கிய விஷ்ணுவையும், ஸம்ஹார நீங்கிய ருத்ரனையும் படமெடுத்தனர். இக்காலக் காமகோடி பீடச் சங்கராசாரியருந் தமது தஞ்சைப் பிரசங்கத்தில் (3–8–1933 சுதேசமித்திரன்) "ஒரு விளக்கு சிவப்பு, வெண்மை, கறுப்பு ஆகிய மூன்று நிறமுள்ள கண்ணாடிகளால் பக்கத்தில் மறைக்கப்பட்டு நமது கண்ணுக்குப்பட்டால் வெளிச்சத்தை ஆங்காங்கிருந்து பார்க்கிறவர்கள் இந்த மூன்று பேதமுள்ள வர்ணங்களிருப்பதாக அபிப்பிராயப்படுவது சகஜமே. அதுபோலவே மூலகாரணமான வெளிச்சம் நமது வர்ணனைக்குப் பாத்திரமானது. இம் மும்மூர்த்திகளும் கண்ணாடியின் துவாரா வரும் வெளிச்சத்திற்கு ஒப்பானவர்கள். இதையே 'அஜாம் ஏகாம்' என்கிற சுருதி சொல்லுகிறது. அந்த வெள்ளைநிறக் கண்ணாடி தரும் வெளிச்சத்தில் ஒரு விசேஷம் உண்டு. அதற்கும் உள் வெளிச்சத்திற்கும் வித்தியாசம் கிடையாது. அதாவது, பரமசிவஸ்வரூபம் துரியஸ்வரூபம் இந்த இரண்டுக்கும் பேதமில்லாம லிருக்கிறது. இது காரணத்தாலே ஸவுந்தரிய லகிரியில் சிலவேளை பரமசிவனை மும்மூர்த்தியில் ஒன்றாகவும், துரிய சிவமாகவும், இருவிதமாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது." என்று சிவப்புக் கண்ணாடியைப் பிரமனுக்கும், கறுப்புக் கண்ணாடியை விஷ்ணுவுக்கும், வெள்ளைக் கண்ணாடியை ருத்ரனுக்கும் உவமை காட்டியுள்ளார். சிவப்பு ராஜஸ குணம், கறுப்புத் தாமஸ குணம், வெள்ளை ஸத்வ குணம்.

சிருஷ்டியாவது உயிர்கள்பொருட்டு மாயையிலிருந்து தநுகரண புவன போகங்களைக் காரியப்படுத்தி வெளியிடுதலாம். ஸ்திதியாவது உயிர்கள்பொருட்டு அத் தநுகரண புவன போகங்களை யழியாமல் நிறுத்திவைத்தலாம். ஸம்ஹாரமாவது உயிர்கள்பொருட்டு அத் தநுகரண புவன போகங்களைக் காரணமாகிய மாயையிலொடுக்கி மறைத்து விடுதலாம். இம் மூன்று தொழில்களும் மூர்த்தித் திரயாதீதராகிய ஸ்ரீ சிவபிரானாருக்கே சொந்தம். ஆகலின் அறிஞரெல்லாம் அவைகளை மதிக்க வேண்டும். பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் அப் பிரானாரை நோக்கித் தவங் கிடந்து அவ் வுத்தியோகங்களைப் பெற்று வகிக்கலாயினர். இன்னும், சிருஷ்டியாவது ஒருவன் தலையில் உலக பந்தத்தை யேற்றிவைக்கும். ஸ்திதியாவது

அதனைப் பிடித்துக்கொள்ளும். ஸம்ஹாரமாவது அதனைக் கீழே விழத் தட்டும். அங்ஙனமாயின் ஆன்மாக்களுக்குச் சுகமளிப்பது ஸிருஷ்டியா? ஸ்திதியா? ஸம்ஹாரமா? ஸம்ஹாரமேயாகும். மற்றிரண்டுந் துன்பமே தரும். ஆகவே, அவ்வத் தொழில்கள் அவ்வம் மூர்த்திகட்கே யுரியனவென வைத்துக்கொண்டாலும் பிராகிருதருக்கே உலகவாசையால் விஷ்ணூபாசனை வேண்டும். இவ்வாறு பயப்பாடு பற்றியும் ஸம்ஹாரந் தள்ளப்படாமை காண்க.

பின்னைச் ஸிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை முறையே ராஜஸ ஸத்வ தாமஸங்க ளென்ப தென்னையோவெனில், அவ் வினைகள் தத்தம் வினைமுதல்களையும் பயப்பாடுகளையும் நீங்கித் தம்மளவில் நின்ற வாறுபற்றி அங்ஙனங் கூறப்பட்டன வென்க.

தாமஸத் தொழில் லோகோபகாரமாக வேண்டுமாயின் அத்தொழிலை வகிக்கும் அதிகாரி தன் சொந்த நிலையில் ஸாத்வீகியாகவே யிருக்கவேண்டும். அவனுந் தாமஸியா யமைந்தால் அத்தொழில் துர்விநியோகமாகி, அதிகாரங் கொடுத்த கர்த்தாவின் நோக்கமுங் கெடும். இவ் வுண்மையை யறியவல்லார்க்கு ருத்ரனது ஸாத்வீகம் விளங்காமற் போகாது. ஆகலினன்றோ, பிரம விஷ்ணுக்களுக்குமே அவன் அதிகாரியெனச் சுருதி சொல்லலாயிற்று. அவன் செய்யும் ஸம்ஹாரத்தில் அவ் விருவரது தநு கரண புவன போகங்களு மடங்குவ தறிக. ஆனால், ஸத்வத் தொழிலை வகிப்பவன் தன் சொந்த நிலையிலும் ஸாத்வீகியாகவே யிருக்கவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. அத் தொழிலே அவனுக்குக் கட்டுப்பாடாய் நிற்கும். ஓரொருகால், அவன் தன் னியற்கைக் குணத்தால் அக்கிரமம் புரிவானாயின், மேலதிகாரி அவனைத் தண்டித்து வரைநிறுத்துவான். விஷ்ணு பத்தவதார மெடுத்தான். அது சிவாஞ்ஞை. பத்திலும் ஸ்திதியுத் யோகம் நடந்தது. ஆனால், மச்சம், கூர்மம், வராஹம், ஸிம்ஹம், வாமனம் என்னும் ஐந்திலும் ஸ்திதிக்குப் பின் அவன் லோகத்தை ஹிம்ஸிக்கத் தொடங்கினான். அதுவே அவனது சொந்த குணமாகிய தாமஸத் தொழில். மேலதிகாரியாகிய ருத்ரன் அவ் வைந்தையும் நிக்ரஹம்பண்ணி அவனை வரைநிறுத்தினான். அந் நிக்ரஹ சரிதம் புராணத்தில் மட்டுமன்று; வேதத்திலுமுண்டு. "யோமத்ஸ்ய கூர்ம வாராஹ ஸிம்ஹாந் விஷ்ணும் க்ரமந்தம் வாமந மாதிதேவ: | விவிக்லபம் பீட்யமானம்" (மச்சம் கூர்மம் வராகம் சிங்கம் வாமனம் என்னுமிவற்றை வாட்டிப் பீடிக்கின்றவர்.) என்று சுருதி ருத்ரனைப் புகழ்வது காண்க.

ஆனால், சில மந்திகள் ஸம்ஹாரமென்ற சொல்லுக்குக் கொலையெனப் பொருள்பண்ணி "ருத்ரன் எல்லா வுயிர்களையுங் கொல்லுகிறான். ஆகலின், அவன் தாமஸ தேவதை. சாதுக்கள் அவனை யுபா

ஸிக்கக் கூடாது." என்றும், ஸ்திதி யென்ற சொல்லுக்கு இன்ப மளித்தலெனப் பொருள்பண்ணி "விஷ்ணு எல்லா வுயிர்கட்கும் இன்பமளிக்கிறான். ஆகலின், அவன் ஸாத்விக தேவதை. அவ னையே சாதுக்கள் உபாஸிக்கவேண்டும்." என்றும் விளம்பர மடிக்கி ன்றனர். ஸம்ஹாரமென்ற சொல்லுக்குத் திரும்ப வாங்குதலென் றே பொருள். திரும்ப வாங்குதலாவது காரியப் பிரபஞ்சத்தை மீளவுங் காரணமாயையி லொடுக்குதலாம். அது கொலையாகுமா? ஸ்திதியாவது காரியப் பிரபஞ்சத்தை அப்படியே நிறுத்திவைத்த லாம். அதுதான் இன்பக் கொடையோ? தேவர்களுக்குள் கொலை செய்பவன் எமன். அவன்றொழிலை ருத்ரன்மே லாரோபித்து ருத் ரன் தாமஸ தேவதை யென்பது பிராந்திஞானமாம். நல்லறிவு அவனைப் பரம ஸாத்விக மூர்த்தியென்றே கொள்ளும்.

அரசன் ஆணை.

முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும். (திருவள்ளுவர்)

நீதிமுறை தவறாது செங்கோல் செலுத்திக் குடிகளைக் காக் கும் அரசன் அக் குடிகளுக்குத் தெய்வமாக எண்ணப்படுவன். கட வுள், யானை முதல் எறும்பு ஈறாகவுள்ள எண்பத்துநான்கு லட்சம் யோனிபேதமான சகல ஜீவராசிகளையும் அததற்குத் தக்க வுணவும் இடமும் செயலு மளித்து, ஒவ்வோ ராத்துமாவிலுந் தானே கலந் திருந்து குறைவின்றிக் காப்பாற்றி வருகிறதைப்போல், நட்பினர், பகைவர், உறவினர், அயலார், உயர்ந்தோர், இழிந்தோ ரென்னும் பேதமின்றித் தன்னுடைய அரசாட்சிக் குட்பட்ட சகல ஜனங்கட் கும் வேண்டிய வுதவி செய்து, ஒவ்வொருவரையும் தன்னைப் போலவே பாவித்துப் பழிபாவங்கட் கஞ்சிச் செங்கோல் செலுத் துவோன் எவனோ அவனே அரசனாவன்.

குடிகளின் க்ஷேமமே பொருளாகக் கொண்டு மிருக பயம், துஷ்டர் பயம், சோரர் பயம், பகைவர் பயம் முதலிய எவ்வித பயங்களையும் ஒழித்து, துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்ட பரிபாலனம் புரியும் அரசனைத் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபடல் வேண்டும். "சக்கர நெறி நில்" "கொற்றவனோ டெதிர்மாறு பேச வேண்டாம்" "வேந் தன் சீறி னுந்துணை யில்லை" என்னும் கட்டளைகளைக் கடத்தலாகா.

நல். கண்ணப்ப முதலியார்,
திருவல்லிக்கேணி.

பத்தினிக் கடவுள்.

கோநகர் திருவாளர் சு. மு. இராமசுப்பிரமணியன் செட்டியார்.

(திங்கள்-க: கஉ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அன்று அந் நகரிற் றங்கி, மறுநாள் புறப்பட்டுச் சிறிது தூரம் நடந்து இளைப்பாறும்பொருட்டு ஓரிடத்தில் இருக்க, அங்கு மாதவியால் அனுப் பப்பெற்று அவள் ஓலையுடன் வந்த கௌசிகனால் தன் பிரிவாற்றாது தாய் தந்தையர்களும் மாதவியும் படுந் துன்பத்தை யறிந்து, தான் வந்ததற்குக் காரணத்தையும் தன் வந்தனத்தையும், தாய்தந்தையர்களுக்குத் தெரிவிக் கும்படி சொல்லியனுப்பி, மறுபடியும் புறப்பட்டு மதுரையை யடைந்து மதிற்புறத்தில் தங்கியிருந்தனர். கோவலன் மற்றைநாட் காலையில் எழு ந்து, கவுந்தியை வணங்கிக் கண்ணகியை அவள்பால் விடுத்து, மதுரை நகர் சென்று, நகர்வளங்களைக் கண்டு மீண்டு கவுந்தியையடைந்து, தனது நட்பாளனாகிய "மாடலன்" என்னும் அந்தணனுடன் வார்த்தையாடி, அவர்களைப் பிரிந்து, அதுகாலை அங்குவந்த "மாதரி" என்னும் இடைச்சி யைக்கண்டு, அவளது நல்லொழுக்கத்தை நோக்கி, கண்ணகியை அவளி டம் ஒப்புவிக்க, அவளும் ஏற்றுக் கண்ணகியையும் கோவலனையும் அழைத் துக்கொண்டு ஆயர்பாடிக்குச் சென்று, அவ் விருவருக்கும் வீடொன்றுதவி, தன்மகள் "ஐயை" என்பவளையும் துணையாக அனுப்பி, சமையலுக்கு வேண்டுஞ் சாமானுங் கொடுத்தனள். பெற்ற கண்ணகி, பக்குவமாகச் சமைத்துக் கோவலனுக்கு இட்டுத் தானும் உண்டனள். கோவலன் இனி தாக வுண்டு மனைவியை யழைத்து, "மங்காய்! நின் கால்கள் துன்பப்பட இப் பாலைவனத்தில் நாம் நடந்து வந்ததை யறிந்த நம் தாய்தந்தையர் என்ன துன்பமுற்றார்களோ!" என்று பலவாறிரங்கி,

"மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே!
பொன்னே! கொடியே! புனைபூங் கோதாய்!
நாணின் பாவாய்! நீணில விளக்கே!
கற்பின் கொழுந்தே! பொற்பின் செல்வீ!"

உன்னுடைய சிலம்புகளில் ஒன்றை யான் கொண்டுபோய் விற்றுவருகிறே னென்று சொல்லி, தன் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீரைக் கண்ணகி அறிந் தால் வருத்தமுறுவாளென நினைத்து அதனை வெளிக்காட்டாது புறப் பட்டனன்.

நகருக்குச்சென்ற கோவலன் கடைவீதியில் பொற்கொல்லர் நூற்றுவர் பின்தொடர்ந்துவர, முன்வந்த தலைவனைக்கண்டு, "இவன் பாண்டியனாற் பெயர்பெற்றவனா யிருப்பான்போலும்" என நினைத்து அவனை யணுகி, "பாண்டியன் மனைவி அணியத்தகுந்த சிலம்பொன்றை விலைமதிக்கத் தகு தியுடையையோ வென்ன, கொல்லன் விலைமதிக்க அடியேனறியேனாயினும் பாண்டியனுடைய கிரீடம் முதலியவைகளை அமைக்க எனக்கு வன்மை

யுண்டு. இச் சிலம்போ, எங்கள் அரசியாகிய கோப்பெருந்தேவி அணியத் தகுதியுடையதே யன்றி மற்றவர்கள் அணியத் தகுதியுடையதன்று. ஆகலின், யான் சென்று இதை அரசனிடம் காட்டி வருமளவும் என் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலே யிருமென்று சொல்லி, சிலம்பைக் கைக்கொண்டு தான் முன் அரசியின் சிலம்புகளு ளொன்றை வஞ்சித்துத் திருடிக்கொண்டவனாகையாலும், உருவத்தில் தான் திருடிக்கொண்ட சிலம்பைக் கோவலன் கொடுத்த சிலம்பு ஒத்திருந்தபடியாலும், இப் புதிய சிலம்பை அரசனுக்குக் காட்டி, கோவலனைக் கள்வனெனக் கூறித் தண்டனையடையச் செய்யலாமென்ற கருத்துடன் அரசனிடம் ஏகி, அரசே! தங்கள் தேவியின் சிலம்புகளிலொன்றை கன்னகமின்றியும் கவைக்கோலின்றியும், துன்னிய மந்திரம் துணையெனக்கொண்டு, வாயிலாளரை மயக்குதுயி லுறுத்துக் கவர்ந்து சென்ற கள்வன் என் வீட்டண்டை நிற்கின்றானெனக் கூறினன். கேட்ட அரசன், காமவயப்பட்டுக் காதலியகத்திற் கேகும் அவசரத்தில் ஒன்றையும் ஆராயாதவனாகி ஏவலாளரை அழைத்து, "நம் மனைவியின் சிலம்பு இவன் சொல்லும் கள்வனிடம் இருக்குமாயின், அவனைக் கொன்று அச் சிலம்பைக் கொண்டுவாருங்கள்" எனக் கட்டளை யிட்டனன். என்னே! காமத்தியற்கை! இதனாலன்றோ,

"தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வருங்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனு
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே" எனக் கம்பரும்,

"தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண் டாமோ?"

எனப் பரஞ்சோதியாரும் அருளியிருக்கின்றனர்.

கொல்லன் நினைத்த காரியம் நிறைவேறிற்றென்ற களிப்புடையோனாய், ஏவலாளரை அழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டண்டை சென்று, ஆங்கிருந்த கோவலனை அவர்களுக்குக் காட்டி, "இக் கள்வனே சிலம்பு திருடியவன்" எனக்கூறினன். ஏவலாளர், "கள்வனுக்குரிய இலக்கணமொன்றும் இவனிடத்துக் காண்கின்றிலமே" எனக்கூற, கொல்லன், "இவன் வலியை யழித்துத் தப்புவதன்றி இவன் மருந்திற்பட்டீராயின், நும் பெரிய புகழை யுடைய வேந்தனால் வருந்தண்டம் இப்பொழுதே பட்டீரன்றோ" என்றான்.

அதைக்கேட்ட காவலாளருள் ஒருவன், கொலையஞ்சானாகிக் கோவலனை உடனே வெட்டி வீழ்த்தினன். அந்தோ! "நுண்ணிய கருமமு மெண்ணித் துணி" என்ற ஒளவையார் வாக்கைக் கடைப்பிடியாது, பெண் மயல் தலைக்கேறியிருந்தகாலை யிட்ட கட்டளையன்றோ, பரம்பரைச் செங்கோல் பண்புடனாற்றிய பாண்டிய மன்னர் செங்கோல் கெடவும், நிரபராதியாகிய கோவலன் வெட்டுண்டு வீழவும் நேர்ந்தது. இஃதிவ்வாறாக:

இடையர்சேரியில் ஆய்ச்சியர் ஒவ்வொருவரும் பாண்டியனது கோயிலுக்கு நெய்யளந்து கொடுக்கும் முறையில், மாதரியின் முறைவர, அவள் தன் மகளை அழைத்துக் கடைகயிறும் மத்தும் கொண்டு தயிர்த்தாழி யிருக்குமிடஞ் சென்று பார்க்க, பிரையிட்ட தாழிகளில் தயிர் உறையாதி

ருக்கவும், அங்ஙனம் உறையாதிருந்ததனாலே, முதனாள் வெண்ணெயை எடுத்து உருக்க அது உருகாதிருக்கவும், ஆங்காங்கே பசுநிரைகள் சரீரம் நடுங்கிச் சப்திக்கவும் கண்டு, ஏதேனும் தீங்குவருமென்று நினைத்து, "கோபாலனை வழிபட்டுக்—கண்ணகிபார்த்துக் களிக்க—நம்முடைய பசுக்கள் நன்மையுறக் குரவைக்கூத்தாடுவோம்" எனக் கூறினள். தோழிகளுடன் குரவைக் கூத்தாடி, முடிவில் நீராடுதற்கு வைகையாற்றிற்குச் சென்றாள். அப்பொழுது கண்ணகி, சிலம்பு திருடினனென்று கோவலன் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, அரசனால் மரணதண்டனை யடைந்து, ஏவலாளரால் கொல்லப்பட்டானென்ற செய்தி கேட்டு மிகவுந் துக்கித்து,

> "பொங்கி யெழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
> திங்கண் முகிலொடுஞ் சேணிலங் கொண்டெனச்
> செங்கண் சிவப்ப வழுதாடன் கேள்வனை
> யெங்கணு வென்னு வினைந்தேங்கி மாழ்குவாள்"

என்ன செய்தும் என்ன பயன்! ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலு, மாண்டார் வருவரோ! பின்பு கண்ணகி, சூரியனை நோக்கி "செங்கதிர்ச் செல்வ! நீ யறிய என் கணவன் கள்வனோ?" எனக் கேட்டனள். அதுபோழ்து "கள்வனோ வல்லன் கருங்கண் மாதராய், ஒள்ளெரி யுண்ணுமிவ் வூரென்ற தொருகுரல்". அசரீரி கேட்ட ஆயிழை, தன்னிடத்திருந்த மற்றொரு சிலம்பைக் கைக்கொண்டு, தான் கண்ட தீக்கனுப் பலித்ததென்று வருந்தி, அரண்மனை சென்று வழக்குரைக்க நினைத்து, வீதிவழியே சென்று ஆங்குள்ள மகளிர்பால் "என் கணவனைக் கண்டு அவனிடம் பேசாதொழியேன்" எனச் சபதங் கூறி, கோவலன் வெட்டுண்டு கிடந்த இடஞ்சென்று, வருத்தமொழிகள் பல சொல்லி அவனுடம்பைத் தழுவிக் கொள்ள அவன் உயிர்பெற்றெழுந்து "நிறைமதி வாண்முகங் கன்றியதே" என்று அவள் கண்ணீரை மாற்றிச் சுவர்க்கம் புகுந்தனன். இதுநிற்க:

பாண்டியன் மனைவியாகிய கோப்பெருந்தேவி, தான் கண்ட தீக்கனுக்களை அரசனிடஞ் சொல்ல, அரசன் அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு சிங்காதனத் திருந்தனன். இங்ஙன மிருந்தானிடத்தில் வாயிற்காவலாளன் வந்து,

> "செற்றனள் போலுஞ் செயிர்த்தனள் போலும்
> பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
> கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளே"

எனக் கூறினன். கேட்ட அரசன் "அவளை அழைத்து வருவாயாக" எனக் கட்டளை யிட்டனன். உடனே கண்ணகி யேந்து மிகுந்த வீராவேசத்துடன்,

> "புகாரென் பதியே யவ்வூர்
> ஏசாச் சிறப்பின் இசைவிளங்கு பெருங்குடி
> மாசாத்து வாணிகன் மகனை யாகி
> வாழ்தல் வேண்டி யூழ்வினை துரப்பச்
> சூழ்கழன் மன்னு நின்னகர்ப் புகுந்திங்
> கென்காற் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி
> நின்பால்,

கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி யென்பதென் பெயரே''

எனக் கூறினள். அரசன், ''பெண்ணணங்கே! கள்வனைக் கோறல் கடுங் கோலன்று, வெள்வேற்கொற்றங்காண்'' எனக் கூறக்கேட்ட கண்ணகி, என்னுடைய சிலம்பின் பரல் இரத்தினம்'' என்றாள். அரசன், தன் மனைவியின் சிலம்பின் பரல் ''முத்து'' என்று சொல்லிக் கோவலனிடமிருந்து கிடைத்த சிலம்பைக் கொணர்ந்துவைக்க அதனை உடைத்தனள் கண்ணகி. உடைக்கவே, அதினின்றும் மாணிக்கப்பரல் தெறித்தது. பார்த்த அரசன்,

''மாநிலங்கா வலனுவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தா
லூனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மா
லானபய மைந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனோ''என நினைத்து,

''பொன்செய் கொல்லன் றன்சொற் கேட்ட
யானோ வரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகவென் னாயுள்''

என மயங்கி வீழ்ந்து, அக்கணமே உயிர்விட்டனன். அதுகண்ட அரசன் மனைவியாகிய கோப்பெருந்தேவியும், தன்னுயிர்கொண்டவன் உயிர்தேடினள்போல் ஒருங்குடன் மாய்ந்தனள்.

உடனே, கண்ணகி யான் பத்தினியேயாகில் இம் மதுரைநகரை எரிக்கிரை யாக்குவேனென்று வஞ்சினங் கூறி, தனது இடது முலையைக் கையாற் றிருகி நகரில் எறிந்தனள். எறியவே, அக்கினிதேவன் பார்ப்பனக் கோலத்தோடு வந்து. கற்புடைப் பெண்ணே! நினக்குப் பிழைசெய்த காலத்து இவ்வூரை அழித்தல்வேண்டுமென்னு மேவலை முன்னாளிலேயே பெற்றுளேன். ஆகலின், இப்பொழுது யாரை அழித்தல் வேண்டுமெனக் கேட்க,

''பார்ப்பா ரறவோர் பசுப்பத் தினிப்பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க''

எனக் கட்டளையிட்டனள். உடனே நகர முழுதுஞ் நெருப்புப்பற்றி யெரியத் தொடங்கிற்று. எரியின் வெம்மைக்கு ஆற்றாது, அந் நகர்த் தெய்வம், கண்ணகியினிடம்வந்து,''உலகம் போற்றுநல் லுத்தமப் பத்தினி! யான் இந்நகர்த்தெய்வம். முன்னாளிடையே யிந்நாடாண்ட பாண்டியர்களும் இக் நெடுஞ் செழியனும் நெறிவழுதாத நீதியை உடையவர். ஆயினும், நினக்கு இவ்வாறு துன்பம் வந்ததற்குக் காரணம் சொல்லுவேன்:—

முன்பு, கலிங்கநாட்டுச் சிங்கபுரத் தரசனாகிய வசு என்பவனும், கபிலபுரத் தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தம்முட் பகைகொண்டு, ஒருவரையொருவர் வெல்லக் கருதியிருந்தனர்.

(தொடரும்.)

சிவபெருமான் எண்குண முடையவர்.

அச்சுவேலி சிவஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் அவர்கள்.

தன்வயத்தனாதல், தூய வுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வின னாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை என்னு மெட்டும் சிவபெருமானுக் குரிய எண், குணங்களாம். தன் வயத்தனாதலைச் சுதந்திரத்துவம் எனவும், தூய வுடம்பினனாதலை விசுத்ததேகம் எனவும், இயற்கை யுணர்வினனாதலை நிராமயான்மா எனவும், முற்று முணர்தலைச் சர்வஞ்ஞத்துவம் எனவும், இயல் பாகவே பாசங்களி னீங்குதலை அநாதிபோதம் எனவும், பேரருளு டைமையை அலுப்த சத்தி எனவும், முடிவிலாற்ற லுடைமையை அநந்தசத்தி எனவும், வரம்பிலின்ப முடைமையைத் திருப்தி என வுங் கூறுவர்.

இவ் வெண்குணங்களுள் இயற்கை யுணர்வினனாதலை இயல் பாகவே பாசங்களி னீங்குதலினும், தூய வுடம்பினனாதலைப் பேர ருளுடைமையினும் அடக்கி ஆறெனவுங் கூறுவர். இயல்பாகவே பாசநீக்கம் உளதாயின் இயற்கையுணர் வுண்டாதலும், பேரருளு டைமை உளதாயின் ஞானத் திருமேனி யிருத்தலுங் கூடுமா றறிக.

இனி, இவ் வெண்குணங்களும் சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என் னும் மூன்றனுள் அடங்கும். எங்ஙனமெனில், எக்காலத்தும் ஒரு தன்மைத்தா யிருக்கும் பொருள் சத்து. அதற்குத்தான் தன்வய மாந் தன்மை கூடும். ஆதலால், தன்வயம் சத்தி லடங்கும். வரம் பிலின்பம் ஆனந்தத்தி லடங்கும். ஏனை அறும் சித்தி லடங்கும். விசுத்ததேகம்—சித்துரு. ஆமயம் – மலம்; நிராமயம் – மலமில் லாமை. லுப்தம் – கொடாமை. அலுப்த சத்தி – கொடுக்குஞ் சத்தி.

இவ் வெண்குணங்களுமுடைய இறைவனைக் "குணாதீதன்— நிர்க்குணன்" என்றல் எங்ஙனம் பொருந்தும் எனின், இறைவன் மாயாரகிதனாதல், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்னும் மாயா குணங்களைக் கடந்த மாயாதீதர் என்பது தோன்றக் கூறியதேயன்றி ஞானமாகிய சித்தின் குணம் இல்லாதவர் எனக் கூறியதன்று. இங்ஙனமன்றி, குணாதீதன் என்பதற்கு ஞானகுண மில்லாதவன் என்பது பொருளன்று. ஞானகுண மில்லாதவனாயின் குணமில் லாத குணி இல்லை. ஆதலால், இறைவனும் இல்லை எனப்பட்டு

நிரீச்சுரவாத மாகும். அதுவன்றியும், குணமில்லாத பொருள் வெறும் பாழெனப்பட்டு, அஃது உயிர்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யுமென்றலும் பொருந்தாததாய் முடியும். ஆதலால், இறைவன் ஞானகுண முடையனென்பதே தேற்றமாம்.

இயல்பாகவே மலத்தின் வயப்படாமையின் தன்வய முடைமையும், ஞானமே வடிவாதலின் தூய வுடம்புடைமையும், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதலின் இயற்கை யுணர்வுடைமையும், ஆன்மாக்களையும் அவற்றுக்கு வேண்டுவனவற்றையும் அறிதலின் முற்றுணர்வுடைமையும், எல்லையற்ற இன்பமுடைமையின் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குத லுடைமையும், ஆன்மாக்களுக்கு எல்லையற்ற இன்பந் தந்தருளுங் கிருபையுடைமையின் பேரருளுடைமையும், ஆன்மாக்களுக்கு வேண்டியவைகளை அறிந்து, அறிந்தவாறு செய்யும் வல்லமையுடைமையின் முடிவிலாற்ற லுடைமையும், அவ்வாறறிதல் தாமின்புறுதற்பொருட்டன்றி உயிர்களுக்கு இன்பஞ் செய்தற்பொருட்டாதலின் வரம்பிலின்ப முடைமையும் சிவபெருமானுக்கு இயல்பாயுள்ள குணங்களாம். சிவபெருமான் எண்குணமுடையவ ரெனபது,

சருவஞ்ஞ தாதிருத் தியனாதி போதம்
அறைசுதந் தரதா வலுத்த சத்தி
நிறையனந்த சத்தி நிராமய வான்மா
செறிவிசுத்த தேக மிவைசிவத் துவமே.

என்னுஞ் சர்வஞானோத்தரச் செய்யுளானும்,

எட்டு மூர்த்தியாய் நின்றிய லுந்தொழி
லெட்டு வான்குணத் தீசனெம் மான்றனை
யெட்டு மூர்த்தியு மெம்மிறை யெம்முளே
யெட்டு மூர்த்தியு மெம்மு ளொடுங்குமே.

என்னுந் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானும்,

இரும்புயர்ந்த மூவிலைய சூலத்தி னானை
யிறைவனை மறையவனை யெண்குணத்தி னானை.

என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தானும்,

"பாவமில்லாதவர்" (சாந்தோக்கியம்: அ, க, ரு.) எனவும்,
"சர்வஞ்ஞரும் யாவும் அறிபவரும்" (முண்டகம்: க, க, கூ.)
எனவும் வரும் வேதசிரசுகளானும்,

ஊன்புகு மெவரை யுந்தன் னெண்குணத் தொடுக்கித் தானே
வான்புக லாகி நின்று மற்றவர் குணங்க ளூடு

தாண்புக வில்லா தோனுந் தன்னிய வினைய தென்றே
யாண்புக லரிய தேவு மீசனு மவனே யென்னும்.

என்னுங் கந்தபுராணம் உபதேசப்படலச் செய்யுளானும்,

நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்
சிற்கு ணத்தனாய்த் திகழு வானொரு
சொற்கு ணத்தனே தொலைக்கு நாளடு
முற்கு ணத்தினை முன்னு மாறலால்.

என்னும் அநந்தன் சாபநீங்குபடலச் செய்யுளானும் செவ்விதினுண ரப்படும். சர்வஞானோத்தராகமமும் "சிவபரம்பொருளானது பரமா யது. ஆகலின், அது மந்திராதீதமாயும், நிரஞ்சனமாயும், நிராமய மாயும், நிராதாரமாயும், நிறமிலதாயும், சர்வஞ்ஞமாயும், சர்வ வியா பகமாயும், சாந்தமாயும், சர்வான்மாவாயும், சர்வதோமுகமாயும், அதீந்திரியமாயும், நிராலம்பமாயும், அதி சூக்குமமாயும், சாசுவத மாயும், துருவமாயும், ஆறுகுண முடையதாயும், அப்பிரமேயமா யும், உவமை யில்லாததாயும், எள்ளில் எண்ணெய்போல உள்ளும் வெளியுமாயும் உள்ளது." என்று கூறுகின்றது.

இன்னும், எவர் சர்வஞ்ஞராய் எவற்றையும் அறிபவராய் இருக்கின்றாரோ, எவர்க்குத் தபசு ஞானமயமா யுள்ளதோ" (முண் டகம் க, க, கூ; உ, உ, எ; மைத்தி: எ. க.) என்றற்றொடக்கத்த வேத சிரசுகளால் சிவனுக்கு சர்வஞ்ஞத்துவம் என்னும் குண முண்மையும்,

"ஆனந்தம் பிரமம் (தைத்திரீயம் ங. சு.) அன்னியமாய் அந்த ரமாயுள்ள ஆன்மா ஆனந்தமயம் (தைத் உ. ரு. க) என்னும் சுருதிக ளால் நித்திய திருப்தத்துவம் என்னுங் குணமுண்மையும், வித்தை அவித்தை (பசு, பாசம்) என்னும் இரண்டையும் ஆளுபவர் மற்றொ ருவர் (சுவேதாசுவதர உபநிடதம் ரு. க.), பிறவாதவராகிய ஞனும் அஞ்ஞனுமா மிருவரும் முறையே ஈசனும் அநீசனுமாம் (சுவே. க. கூ.) என்னுஞ்சுருதிகளால் சுவதந்திரத்துவ குணமுடைமையும், அவ ரது பராசத்தியானது சுவாபாவிகமாய் ஞானசத்தி இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி எனப் பலவாறாகக் கேட்கப்படுகின்றது (சுவே. சு. அ.) என்பதனால் அலுப்தசத்தி என்னுங் குணமுடைமையும், உருத்தி ரர் ஒருவர் உளர்; (அவர்) இரண்டாவதொன்றைக் கொள்வாரல்லர்; இந்த உலகம் அனைத்தையும் படைப்பனவுங் காப்பனவுமாகிய சத் திகளினாலே ஆளுகின்றனர். (சுவேத. ங. உ) என்பதனால் அனந்த சத்தி என்னுங் குணமுண்மையும் இனிது உணரப்படுகின்றன. இவ் வெண்குணங்களையே உத்தரவேதமுடையார்,

கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
றாளை வணங்காத் தலை.

என்றருளிச் செய்தார்.

சர்வஞ்ஞத்துவம் முதலிய ஆறு சத்திகளாகிய ஆறு அங்கங்களினலாய விக்கிரகமுடையர் என்று கைலாச சங்கிதை கூறுகின்றது. சோமசம்பு பத்ததி வியாக்கியானத்திலே இருதயம் சர்வஞ்ஞதையையும், சிரசு திருப்தியையும், சிகை அநாதி போதத்தையும், கவசம் சுவதந்திரத்துவத்தையும், நேத்திரம் அநந்த சத்தியையும், அஸ்திரம் அலுப்த சத்தியையும் உணர்த்தும் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவற்றின் விரிவுகளை சர்வஞானோத்தராகமம் ஆன்மசமாமாதிப் பிரகரணத்திலும், சிவஞானசித்தியார், பிரமரூத்திர நீலகண்டபாடியம் முதலிய நூல்களிலும் கண்டுகொள்க. இவ்வாற்றால் இவ் வெண்குணங்களும் இறைவனுக்கு இன்றியமையாமை காண்க.

கேதார விரதம்.

திருச்செங்கோடு சிவஸ்ரீ சதாசிவக்குருக்கள் ஐயா அவர்கள்; இவ்விரதத்தைப்புரட்டாதி கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியாகக் கொண்டு முன் றுவக்கி முடிக்கவேண்டு மென்பது மறுப்புக் கிடமாகும்: ஐப்பசிமாதத்திய அமாவாசையில் கேதாரேசுவர விரதம் என விரதசூடாமணி கேதாரவிரத பூசா விதியிலும், புரட்டாதி மாத சுக்கில பக்ஷ அஷ்டமிமுதல் அமாவாசை வரையில் கேதார விரதத்தைச் செய்யும்படி கேதாரவிரத கதையிலும், புரட்டாதிமாத சுக்கில பக்ஷ அஷ்டமியில் றுவக்கி 21 நாளாவது, விரதமுடிவு தினத்திலாவது செய்க என ஸ்காந்தம் உபதேசகாண்டம் கேதாரவிரத மகாத்மியத்திலும் கூறப்பெற்றுள்ளன. புரட்டாதி மாதத்திலே சுக்கில பக்க அஷ்டமி முதல் 21 நாளாயினும், கிருஷ்ணபக்க பிரதமை முதல் 14 நாளாயினும், கிருஷ்ணபக்க அஷ்டமிமுதல் 7 நாளாயினும், கிருஷ்ணபக்க சதுர்த்தசியாகிய ஒருநாளாயினும், கேதார நாதனைக் குறித்து அநுஷ்டிக்கும் விரதமாம் என்று சைவ வினவிடை விரதவியல் கூறுகிறது. இப்பிரமாணங்களைக் கொண்டு புதுக்கோட்டை சமஸ்தானப் பஞ்சாங்கத்திலும், கும்பகோணம் மடத்துப்பஞ்சாங்கத்திலும் ஐப்பசியிற் கேதார விரதம் குறித்திருக்கிறது. ஆதலால், புரட்டாதி மாதச் சுக்கிலபக்ஷத்து அஷ்டமியில் தானே தொடங்க வேண்டும். ஆவணியில் தொடங்க விதியிருப்பின் "சிவநேசன்" வாயிலாக விளக்கவேண்டுதும்.

வே. நாராயண கனபாடிகள்.
கொத்தமங்கலம்.

சுக்கிரன் சிவபூசைசெய்த வரலாறு.

மாமியார் தோாக மாமனு ரம்பாக மைத்து னன்றுன்
தோமிலாப் பாகனுய்த் தொன்மதியா தித்தனே யுருளே யாகக்
காமமிலான் புரமெரித்த கடவுள்தே ரச்சிறுத்த கருணை யானும்
வாமமயிலேத்தென்பாற் செல்வவிநாயகனுர்நன் மலர்த்தாள்போற்றி.

உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியராயுள்ள சிவபெருமான் உயிர்கள்மீது வைத்த கைம்மாறு இல்லாத பெருங்கருணையால் திருவருளேயே திருமேனியாகக் கொண்டு நங்கை பங்காய் வீற்றிருந்தருளும் பேறு பெற்றிருப்பது திருக்கைலாய மலே. அத்தகைய தெய்வத் திருமலையில் ஓர்காலம் உமைபிராட்டியாருடன் பரமன் சரச வார்த்தைகள் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அவ்வமயம் ஆங்கு எரிந்துகொண்டிருந்த தீபம் அணையும் தருவாயில் இருந்தது. அது கண்ட எம்பிராட்டி 'தீபம் தூண்டி சுடர்விட் டெரியச் செய்வார்க்கு எப்பரிசு அளிப்பீர்" என்று கேட்க, "அன்புடன் தீபம் தூண்டுவார்க்கு உலகமெல்லாம் ஆளும் வரமளிப்போம்" என்று விடையிறுத்தார் விடையேறியோன்.

அச்சமயம் தினந்தோறும் தீபத்திலுள்ள நெய்யினை யுண்டு செல்லும் எலி ஒன்று வழக்கம்போல அன்று வந்து உண்ண முயற்சிக்கையில், தற்செயலாக அதன் மூக்கு வத்தியில் பட்டு அணையும் தருவாயிலிருந்த தீபம் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. உமையவளும் கண்டு மனமகிழ்ந்தாள். நாதனும் எலிக்கு நீள்புவியாள வரம் கொடுத்தனன். அக்கணமே எலி மானிட வுருக்கொண்டு மாவலி என்ற பெயர் புனைந்து தேவர் முனிவர்களையும் மற்று முள்ளோரையும் வென்று வாகைமாலேசூடி மானவர்களும் தானவர்களும் குற்றேவல் செய்ய அரசாட்சி செய்து வந்தான்.

ஆகவே, அவன் கொடுங்கோன்மைக்கு ஆற்றுராகி தேவர்களும் தாபதர்களும் விண்ணோறும் தண்கயிலேசென்று கறைக்கண்டனடிபணிந்து உற்ற குறையினைக் கூறி இரந்தனர். அடியார் அல்லல்தீர்க்கும் அருமருந்தாகிய சினமால்விடையான் கண்ணனை விளித்து, "மாவலி நம்பால் வரம் பெற்றவன். அனவனுக்கு தீங்கு இழைக்காது அவன் அரசுரிமையை வௌவி அவனேப் பாதாளம் சேர்த்து விரைவாக நீ வருக." என்று பணித்தனன். அதுகேட்ட விஷ்ணு இறைவனேப் போற்றி மாவலிபால் சென்று மூவடி மண் யாசித்தார். மாவலி அதற்குச் சம்மதித்து கொடுக்கும் முன்னம் அசுரகுரு சுக்கிரன் விண்டுவின் சூழ்ச்சியை மாவலிக்கு அறிவித்து வழங்குவதைத் தடுத்தனன். அது கேளாமல் மாவலி மூவடி மண் வழங்க விஷ்ணுவின் கரத்தில் நீரை வார்த்தான். அப்போது சுக்

கிரன் வண்டு வடிவங்கொண்டு அந் நீர் விழ வொட்டாமல் அக் கல சத்துளையில் தூர்த்துக் கொண்டான். இலக்குமீபதி அச் சூழ்ச்சி யை யறிந்து ஒரு துரும்புத் துண்டினால் துளையை நோக்கிக் குத்த சுக்கிரன் கண்ணிழந்து வெளியே வந்து வெருவினான். கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லையாகையால் கண்ணிழந்த சுக்கிரன் சித்தங் கலங் கினான். ஆங்கு யாழ்வல்லோராகிய நாரதன் போந்து சுக்கிரன் துயரமதறிந்து "தொண்டைநாட்டில் உமையம்மை பூசித்த திவ்விய தலமாகிய திருமயிலையிற் சென்று பரமனது பாதமேத்திப்பண்புடன் தவமியற்றுக. தேடியது அடைவாய்" என்று கூறிப்போந்தார். அங்ஙனமே திருமயிலையில் போந்து குருந்தமர நிழலில் தவச் சாலை யொன்று குயிற்றி நெடுங்காலம் கடுந்தவம் புரிந்தான்.

இந்திரன் ஏவலால் தேவதாசிகளுள் ஒருத்தியாகிய ஊர்வசி சுக்கிரன்பால் சென்று தவத்தைக் கெடுக்க முயன்றும் முடியாமை யால் பொன்னகர் ஏகினள். சுக்கிரன் உறுதியைக்கண்டு மழவிடை யோன் அந்தணர் கோலம் புனைந்து வெள்ளிமுன் தோன்றி 'வர மெது வேண்டும்?' என, சுக்கிரன் "நான் கள்ளம் செய்ததற்காகக் கண்ணினை இழந்தேன். பேரருள் புரிய வேண்டும்" என்று இறை ஞ்சிநின்றான். அது கேட்ட பரமன் கண்ணொளி யீந்து தமது திருவுருக் கரந்தார்.

ஆகையினால், சுக்கிரன் பூஜைசெய்த காரணத்தைக்கொண்டு அதுமுதல் அப் பரமனுக்கு சுக்கிரேசர் என்றும், வெள்ளீசர் என் றும் வழங்கி மக்கள் வழிபடலாயினர். இது, திருமயிலை ஸ்ரீ வெள் ளீஸ்வரர் பிரம்மோற்சவத்தின் எட்டாநா ளன்று காட்டப்படுமாறு காண்க.

மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு தகவெனும் வேலி யிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்ப ராகிற் சிவகதி விளையு மன்றே. (தேவாரம்)

திருமயிலை செங்குந்த வாலிபர் சங்கத்தார்.

ஓர் வினா.

திருப்பனந்தாளில் சிவலிங்கம் சாய்ந்திருந்ததை நிமிர்த்திய வரலாறு பெரியபுராணத்தில் குங்கிலியக்கலய நாயனார் சரித்திரத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளது. சாய்ந்திருந்ததற்குக் காரணம் யாண்டு கூறப் பெற்றுள்ளது? என்பதைச் சிவநேசன் மூலம் தெரிவிக்கும்படி ஆரா ய்ச்சியாளர்களை வேண்டுகின்றேன்.

லோ. கு. நடராஜ செட்டி.

சிவத்தினியல்பு.

சுதுமலை அம்மன்கோயில்
சிவஸ்ரீ ச. பொன்னுஸ்வாமிக் குருக்கள் அவர்கள்.

(திங்கள் க: கசு-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

வியாபாரபேதம்பற்றி ஐவகைச் சத்திகளுளவெனக் கொள்ளினும் முதல்வனது சத்தி யொன்றேயாம். ஆதிசத்தி ஐந்தொழில் செய்யு மவதரத்தில் ஆரணி, சநநி, ரோதயித்திரி என மூன்று வகையாகக் கொள்ளப்படும். அச் சத்திகள் மூன்றும் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்னும் ஐந்து கர்த்தாக்களை யதிட்டித்துநின்று, முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களைச் செய்யும். அச் சிவசக்தி இவர்களிடத்தே தங்கி இவர்களை அதிட்டித்து ஐந்தொழில் செய்தலால், இவர்களும் சிவ வடிவங்களாக உபசரித்துச் சொல்லப்படுவர். உண்மையில் அவர்கள் அதிட்டான வடிவங்களாம். அதிட்டானமாவது நிலைக்களமாகக் கொண்டுசெலுத்துதல். பதியின் ஆதிசத்தி ஆரணி முதலிய மூன்றாக நின்று ஐந்து கர்த்தாக்களை அதிட்டிக்குமென்று அறியத்தக்கதாம். அது எதுபோலுமெனில், அரசனுடைய ஆணையாகிய சத்தி மந்திரி முதலாகிய பலரிடத்து நின்று அவ்வப் பெயர்பெற்று அவ்வவர்க்குரிய கருமத்தை நடத்துதல்போலு மெனக.

இனனும், முதல்வன் ஊரும் பெயரும் உருவுங் கடந்தவராயினும் உயிர்களிடத்தே வைத்த கருணையால் ஊரும் பெயருங் கொண்டருளுவர். அப்படிக் கொள்ளுமிடத்துத் தனது அருட்சத்தியி னிடமாகக் கொள்வதும், மாயையி னிடமாகக் கொள்வதும் என்னும் வேறுபாடுபற்றி அவை இருவகைப்படும். அருட்சத்தியினிடமாகக்கொள்ளும் வடிவங்கள் சம்புபட்சமெனப்படும். மாயையினிடமாகக்கொள்ளும் வடிவங்கள் அணுபட்சமெனப்படும். கண்ணாடியில் நிழல்போல்வது அருட்சத்தியினிடமாகத் தோன்றுவது. அது, பூசை தியானாதிகளின்பொருட்டுக் கொள்ளப்படுங் கற்பித வடிவமாம்.

சூரிய சந்நிதானத்தில் இருள் முனைத்து நில்லாதவாறுபோல சிவமென்னும் பொருளின் எதிரே மல மாயை கன்மங்கள் முனைத்து நில்லா. அதனால் அவை சிவத்தினால் இயக்கமுறுமென்று கொள்ளுதல் அமையாது. அதுபற்றியே சத்தியின் ஏகதேச வியாபரிப்பில் அவை தொழிற்படுமென்று வேதசிவாகமங்கள் மொழியும்.

இனி, மாயாகாரிய வடிவம் முதல்வனெதிரே அசத்தா யொழிதலின், அவ் வடிவினை முதல்வன் ஏன்று கொள்ளான். அதனால் அவை சத்தியின் அதிட்டானமாகிய அணுபட்சங்களென உண்மையுணர்தற்பாற்று.

பலவான்குடி
மணிவாசக சங்கத் திருவிழா.

திருவருளால் இச் சங்கத்தின் இருபத்து மூன்றாவதாண்டு நிறைவுத் திருவிழா, ஆவணி ௧௭, ௧௮உ (1, 2—9—1933)களில் நன்கு நடைபெற்றது. ௧௭உ உத்தராடநாள் குமாரவிநாயகர் திருக்கோயில் வழிபாடும், சித்திவிநாயகர் தண்டபாணியுடன் மாணிக்கவாசகர் திருவுலாவும் செய்யப்பெற்றன. பிற்பகல், பரம்பரைத் திருப்பணிச்செல்வர் வழித்தோன்றலும், மகா வித்துவசிரோமணியுமாகிய அமராவதிபுதூர் சிவநேசத் திருவாளர் வயி. நாக. ராம. அ. இராமநாதச் செட்டியாரவர்களை, குமாரவிநாயகர் திருக்கோவிலிலிருந்து மேளவாத்தியங்களுடன் மாலைசூட்டி வரவேற்று, மணிவாசக சங்க மண்டபத்தில் அக்கிராசனத் தமர்த்தி, தமிழ்மறைவாணர்கள் திருப்பாசுரங்களை யின்னிசையுடன் ஓத, சிவநேசன் இராமசாமி செட்டியார் தலைவ ரவர்களைப் பாராட்டிப் பேசி, கோநகர் மகாதேவ முருகப்ப செட்டியா ரவர்களின் திருவளர்செல்வர் சு. மு. இராமசுப்பிரமணியன் செட்டியாரால் வந்தனோபசாரப்பத்திரம் வாசித்துவழங்க, திருவாளர் மெ. வெ. வேலப்ப செட்டியார் இருபத்து மூன்றாவதாண்டின் அறிக்கை படிக்க, சிவநேசன் உதவியாசிரியர் திரு. உ. ரா. சுவாமிநாதபிள்ளை யவர்களின் திருவளர்செல்வன் சாமி. சிவப்பிரகாசம் செந்தமிழ்த் தெய்வவணக்கம் கூற, தலைவர் மிக வீர கர்ச்சனையுடன் அரும்பெருங் கருத்துக்கள் நிறைந்த முகவுரை கூறினர்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் மகாலங்கார வைபவத்துடன் எழுந்தருளிவர, தமிழ்மறைவாணர்களும் அடியார்குழாங்களும் தேவார திருவாசகங்களை நிரைநிரையாக இன்னிசையுடன் பாராயணஞ் செய்துவர, சிவாலயஞ் சேர்ந்து, பிரதோட விநாயகருடன் திருவீதி வலம்வந்து சிவாலயசேவை செய்து அன்பர் குழாங்கள் மாணிக்கவாசகருடன் பிள்ளையார்கூடம் வந்து, மாணிக்கவாசகப் பெருமானை ஆங்கெழுந்தருளச்செய்து, சிவநேசன் இராமசாமிசெட்டியாரின் வேண்டுதலை யுவந்து தேவகோட்டைத் திருவாளர் கரு. சி. சொர்ணநாதன்செட்டியார் "மணித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே" என்னும் திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கைப் பொருளாகக்கொண்டு யாவர் உள்ளத்தும் நன்கு பதியும்வண்ணம் பொன்னென மணியெனச் சொன்மழை பொழிந்தனர். மேளதாள விருதுகளுடன் மாணிக்கவாசகர் தமது இருக்கைவந்து சேர்ந்தனர். ஊர்வலத்தில் வீடுகள்

தோறும் பூரணகும்பமாதிய வைத்து, தேங்காய் பழங்கள் நிவேதித்துக் கற்கண்டாதிய வழங்கிச் சிறப்புச்செய்து பேரன்புகாட்டிப் பெருமகிழ்வுற்றனர்.

கஅ-ட முற்பகல் பிற்பகல்களில், சிவநேசச் செல்வர்களான.—வடலூர் 'அருட்பிரகாசம், பத்திராதிபர் வரதராஜர்—மணிவாசகர், புதுக்கோட்டை இயற்கைஇல்லம் கி. இலக்குமணசர்மா B. A. B. L. அவர்கள்—உபவாசமகிமை, தேவகோட்டை கரு. கி. சொர்ணநாதன் செட்டியார்—ஒழுக்கம், கோநகர் கற்பக விநாயக கலாசாலை மாணவன் ராம. சண்முகம்—பாண்டித்துரைத் தேவர், ஆத்தங்குடி சு. வீர. கதிரேசச் செட்டியார்—காலநிலை, புரிசை பெருஞ்சொற்கொண்டல் சு. முருகேச முதலியார்—அப்பூதியடிகள், கோநகர் கற்பகவிநாயக கலாசாலை மாணவன் வி. திருநாவுக்கரசு—திருவாசகத் தேன், தேவகோட்டை வழக்கறிஞர் நாகரத்ந சாஸ்திரியார்—சிவோபாசனை, சென்னை அட்வகேட் T. N. சேஷாசல அய்யர்—கலைநலங் கனிந்த வாழ்க்கை, மேலைச்சிவபுரி கணேச செந்தமிழ்க் கலாசாலைத் தலைமை யாசிரியர் மு. அருணாசலம் பிள்ளை யவர்கள்—திருக்கோவையார், மகிபாலப்பதி பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியா ரவர்கள்—அறிவின்பம் என்னும் பெரும் பொருள்களை முதலாகக் கொண்டு, சொன்னயம் பொருணயமாதிய பன்னயங்களும் பொங்கித் ததும்ப இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே னென ருசிக்கும் நன்னயமான பிரசங்கமாரி பெய்து,குழுமியிருந்த அன்பர் பலர்க்கும் இன்னூட்டினர். தலைவரவர்கள் சுருங்கக் கூறல் விளங்கவைத்தல் என்னும் இலக்கண வரம்புடன் யாவர்க்கும் மனவெழுச்சி யுண்டாகும்படி ஆசியங் கலந்த வாசகங்களாற் பல மேற்கோள்கள் காட்டிக் கெம்பீரமாகத் தக்கவாறு முடிப்புரை கூறினர். கோநகர் திருவளர்செல்வர் இராமசுப்பிரமணியன் செட்டியார் தலைவரவர்களையும் சங்கத்தையும் பாராட்டி,

1. திருத்தன வணிகர் திகழ்குலஞ் செய்த
 சிறப்புறு நற்றவப் பேற்று
லருத்தமிகு மாரா வதிபுதூ ரார்ந்த
 வண்ணலே! யருந்தமிழ்ப் புலவோய்!
பெருத்தவான் பலவான் குடிவளர் மணிவா
 சகசங்கப் பெட்புறு தலைமை
பொருத்தமுற் றிடக்கொள் ராமநா தப்பேர்ப்
 புனிதநீ நீடுவா ழியவே!

2. நலவான் குடியைந்து மாடுமெந் நாதனி னல்லருளாற்
புலவான் குடிகள் விரும்பியம் பாவிற் புகழமைக்க
வலவான் குடியினர் வாழ்த்துச் சொலப்புவி வாழியவே!
பலவான் குடிமணி வாசக சங்கம் பயனுறவே.

என்னும் இவ் விருசெய்யுட்களையுங் கூறி, பரிமணங்குடி வித்து வான் திரு. மு. முத்தப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய,

1. பூவிலயன் மான்முதலோர் போற்றுபல வான்குடிக்கண்
மேவுஞ் சிவகுமார வேழமுகத்—தேவின்
துணையடியில் வாசமலர் தூயருச்சித் தேத்திப்
பணியுமன்பர்க் குண்டாம் பலன்.

2. குமாரகண நாதன் குகன்றில்லைக் கூத்தன்
உமைவாத வூர ரொடுசெங்—கமலவன்னை
தங்குபல வான்குடியைச் சார்ந்துதரி சிக்கினுறும்
புங்கவரும் போற்றும் புகழ்.

3. மணிவா சகசங் கத்தினரும்
மன்னு பலவான் குடிமருவு
கணமா தவருஞ் சைவநெறி
காட்டிச் சிவநே சம்பரப்புங்
குணவான் ராம சாமிமுதற்
கூறுந் தனவை சியர்குலமும்
அணியார் குமர கணநாத
னருளா லூழி வாழியரோ!

என்னும் இம் மூன்று செய்யுட்களையும் படித்தனர்.

வடலூர் "அருட்பிரகாசம்" பத்திராதிபர் திரு. வரதராஜன் அவர்கள்,

வாழ்வுமிக் கோங்க! வாழ்வுமிக் கோங்க!
மணிவா சகரவை வாழ்வுமிக் கோங்க!
'உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்'
இலகுபொன் னம்பலத் தெழினடம் புரிவோன்
நித்த னிமலன் நிருமல நாதன்
சத்திய மறைபுகழ் தனிப்பெருஞ் சோதி
என்றன் குருபரன் இமையவர் மற்றோர்
என்று மேத்தும் இனியநன் னகராப்
பேர்பெறும் புலவ ரெழினலம் பெருகும்
பார்புகழ் பலவான் குடிவளர் பரமன்
வாழ்வுமிக் கோங்க! வாழ்வுமிக் கோங்க!
அணிநடம் புரியும் அரனடி கலந்த
மணிவா சகனடி வாழ்வுமிக் கோங்க!
அங்கவ னருளா லவன்பெயர் புனைந்த
சங்கமெஞ் ஞான்றுஞ் சதுருட னோங்குக!
இருபத்து மூன்று ஆண்டு நிறைவின்

திருவிழாச் சிறக்கத் திருவருள் சுரக்க!
அருளினன் அன்பினன் அடியிணை யுளத்தினன்
பொருளினன் புகழினன் புண்ணியன் கல்வியன்
சீர்தரு சிவத்தி னேசனின் றலைவன்
பார்புக ழிராம சாமிநற் பெயரினன்
வாழ்வுமிக் கோங்க! வாழ்வுமிக் கோங்க!
அச்சபைத் தலைவரு மாதரிப் போர்களும்
மெச்சியங் கணைபவர் மேன்மேல்
வாழ்வுமிக் கோங்க! வாழ்வுமிக் கோங்க!!

என்னும் வாழ்த்துக் கூறினர்.

அணிமையிலிருந்தும் சேய்மையிலிருந்தும் அன்பர் குழாங்களும், அடியவர் குழாங்களும், பல பிரமுகர்களும், பிரபல ஞானவான்களும், புலவர் பெருமக்களும், தமிழ்மறைவாணர்களான.— காரைக்குடி அ. நடேச தேசிகர்—வைத்தியநாத தேசிகர், கோட்டையூர் சிவலோகநாத தேசிகர்—சோமசுந்தர தேசிகர்—சந்திரசேகர ஓதுவார், உ. சிறுவயல் தண்டபாணி தேசிகர், காளையார்மங்கலம் மீனாக்ஷிசுந்தர முதலியார்—அவரது புதல்வர்களுள் பொன்னம்பலம்—கல்யாணசுந்தரம், தேவகோட்டை மாணிக்க முதலியார், வைரவன்கோவில் கணேச ஓதுவார், கோநகர் ம. க. சரவணப்பெருமாள் ஓதுவார்—உள்ளூர் கனகசபாபதி ஓதுவார் ஆதியோர்களும், கோநகர் கற்பகவிநாயக கலாசாலை மாணவ மாணவிகளுட் சிலரும் வந்து நிரம்பியிருந்தனர்.

திருப்பாதிரிப்புலியூர் உயர்திரு சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள், சென்னை மறைத்திருவாளர் மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே.சாமிநாதையர், சென்னை இந்துமத தர்மபரிபாலன சபைத் தலைவர் திருவாளர் T. K. சிதம்பரநாத முதலியார், "சித்தாந்தம்" பத்திராசிரியர் திருவாளர் ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அட்வகேட், திருவாளர் மு. சித. மு. சிதம்பரஞ் செட்டியார்,கோநகர் மறைத்திருவாளர் S. ஆழ்வாரையங்கார், திருத்தென்குடித்திட்டை மறைத்திருவாளர் மு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் முதலானவர்களிடமிருந்து வாழ்த்துக் கடிதங்கள் வந்து படிக்கப் பெற்றன. அனைவர்க்கும் "சிவநேசன்" இராமசாமி செட்டியார் மனமுவந்த வந்தனங் கூறினர். உள்ளூர் அன்பர் பலர் முன்னின் றுபசரித்தனர். மாகேசுரபூசை யாதிய மாண்புடன் நடைபெற்றன. எல்லா வகையாலும் இனிது நிறைவேறியது.

———

மதிப்புரை

சுலோசனை.

இக் கற்புக்கரசியின் கதை இராமகதையின் றொடர்புடைய தென்ப தியாவரு முணர்வர். இதனை, மகிபாலப்பதி இருமொழிப் பெரும்புலவ ராகிய பண்டிதமணி திரு. மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள் வடமொழியிலிருந்து தென்மொழியின் மொழிபெயர்த்துத் தர, மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையார் தக்க முறையி லச்சியற்றி வெளியிட்டுள்ளார்கள். பண்டிதமணியவர்கள் நாவன்மை பாவன்மையொடு மொழிபெயர்க்கும் நடைவன்மையும் மிக்குடையா ரென்பதை யிவ்வுரைநடை நூல் நன்குவிளக்கும். ஆரியத்துக்கு நேரிய தமிழ்மொழி அமைக்கும் ஆற்றலுடையா ரென்பதற்கு இஃதோர் எடுத்துக்காட்டா யிலங்குகின்றது. சொற்சுவை பொருட்சுவையொடு கதைச்சுவையுங் கலந்து கற்பார் மனத்தைக் கவருங் கவினுடைமையால், இஃது ஆங்கிலக் கல்லூரி மாணவருக்குப்பாடமுறையா யமையும் பான்மையுடைத் தாயிற்று. இவ்வாறே வடமொழி நூல்கள் பலவும் பண்டிதமணி யவர்கள் செவ்விய தமிழின் மொழிபெயர்த்து வெளியிடின், தமிழுலகு காலத்தினாற் செய்த நன்றி யெனப் பாராட்டுங் கடப்பாடுடையதாகும். இதன்விலை அணா 4. கிடைக்குமிடம்:—தலைவர், சன்மார்க்கசபை, மேலைச்சிவபுரி, புதுக்கோட்டை (சமஸ்தானம்.)

திருவருட்பயன்—கொடிக்கவி.

இவ் விரண்டும், சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுள், ஸ்ரீஉமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிக ளருளியவை. இவற்றிற்குத் திருநெல்வேலிப்பேட்டை சைவத்திருவாளர் ஆ. ஈச்சுரமூர்த்திப் பிள்ளையவர்கள், பதவுரை கருத்துரைகள் விளக்கமாக எழுதித் திருந்திய முறையிற் பதிப்பித்துள்ளார்கள். இவை, பல சான்றோருரையுடன் பல பதிப்புகள் வெளிவந்திருப்பினும், இப் பதிப்பு இளைஞரும் பயின்று பயன்றுய்க்கும் எழிலுடைத்தா யிலங்குகின்றது. இதன் விலை அணா 8. கிடைக்குமிடம்:— க. ஆ. வேங்கடாசலப் பிள்ளை, மெய்கண்டான் நிலையம், திரிபுரசுந்தரி அம்மன்கோயில் மேலத்தெரு, பேட்டை, திருநெல்வேலி.

[மேற்கண்ட நூற்பிரதிகளுள் ஒவ்வொன்று எமது பார்வைக்கு அனுப்பியுதவிய ஆசிரியர்கட்கு எமது நன்றி யென்றும் உரியதாகுக! ப—ர்]